

Stronami postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również: Pablo Barranco Schnitzler (Sant Just Desvern, Hiszpania) i Mariano Barranco Rodriguez (Sant Just Desvern, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego (Druga Izba Odwoławcza) z dnia 30 maja 2008 r. (numer sprawy: R 1034/2007-2);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w trakcie postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Matratzen Concord

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „MATRATZEN CONCORD” dla towarów z klas 10, 20 i 24 (zgłoszenie nr 3 355 369)

Właściciele znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Pablo Barranco Schnitzler i Mariano Barranco Rodriguez

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny krajowy znak towarowy „MATRATZEN” dla towarów z klasy 20

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie zgłoszenia znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na to, iż nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych i naruszenie art. 43 ust. 2 rozporządzenia z uwagi na to, iż nie dostarczono dowodów rzeczywistego używania znaku, na który powołano się w sprzeciwie.

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2008 r. — Pannon Hőerőmű Zrt. przeciwko Komisji

(Sprawa T-352/08)

(2008/C 285/85)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Pannon Hőerőmű Energiatermelő, Kereskedelmi és Szolgáltató Zrt. (Pecz, Węgry) (przedstawiciele: M. Kohlrusz, P. Simon, G. Ormai, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Węgry w ramach długoterminowych umów dotyczących zakupu energii elektrycznej (C 41/2005. [ex NN 49/2005.]) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”);
- ewentualnie, zwolnienie skarżącej z obowiązku odzyskania pomocy nałożonego na Węgry na mocy zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest zamkniętą spółką akcyjną prawa węgierskiego, która zajmuje się głównie produkcją energii elektrycznej. Przed przystąpieniem Węgier do Unii Europejskiej kilku producentów energii elektrycznej działających w charakterze sprzedawców zawarło z MVM Trade Villamosenergia-kereskedelmi Zrt. (zwaną dalej „MVM”), działającą w charakterze nabywcy, długoterminowe umowy dotyczące zakupu energii elektrycznej (Power Purchase Agreements, zwane dalej „PPA”). Na podstawie tych umów MVM jest zobowiązana do nabycia określonej minimalnej ilości energii elektrycznej od producentów działających w ramach PPA. Zgodnie z zaskarżoną decyzją takie zobowiązanie do zakupu stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem, która powinna być zwrócona przez beneficjentów tej pomocy.

Na poparcie swojego głównego żądania zmierzającego do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji skarżąca podnosi zasadniczo naruszenie istotnych wymogów formalnych, błędne zastosowanie przepisów prawnych, a także istnienie obowiązku świadczenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym.

Jeśli chodzi o naruszenie istotnych wymogów formalnych, skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja nie zbadała żadnej z PPA, lecz wyciągnęła ten wniosek w ogólny sposób w odniesieniu do wszystkich omawianych umów. Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie uwzględniła długiego okresu obowiązywania PPA, zbadała zaś okres po dniu 1 maja 2004 r., czyli okres między datą przystąpienia Węgier do Unii Europejskiej a wydaniem zaskarżonej decyzji. Po trzecie, Komisja poprzestała na zbadaniu, w jaki sposób zachowałby się podmiot gospodarczy znajdujący się na miejscu MVM, lecz nie zbadała, jak zachowałby się podmiot gospodarczy na miejscu producenta energii elektrycznej. Po czwarte, skarżąca uważa, że Komisja błędnie zakwalifikowała jako „gwarancję” mechanizm ustalania cen przyjęty w ramach PPA. Wreszcie, po piąte, skarżąca twierdzi, że w odniesieniu do zakłócenia konkurencji Komisja sformułowała jedynie ogólne stwierdzenia i nie zbadała prawdziwych okoliczności.

Gdyby zarzut oparty na istnieniu naruszenia istotnych wymogów formalnych miał okazać się bezzasadny, skarżąca podnosi błędne zastosowanie przepisów prawnych. Zdaniem skarżącej, jeśli chodzi o zawarte przez nią PPA, nie są spełnione przesłanki pozwalające uznać je za pomoc państwa. Po pierwsze, Komisja popełniła błąd, twierdząc, że spełnione jest kryterium inwestora prywatnego, ponieważ nie można porównywać sytuacji MVM do sytuacji typowego inwestora prywatnego. Po drugie, nie można też twierdzić, że środek ma charakter selektywny, ponieważ zawarcie PPA stanowiło wyraźny obowiązek prawny. Po trzecie, korzyść nie pochodzi ze środków publicznych, jako że MVM jest spółką handlową działającą w warunkach gospodarki rynkowej. Po czwarte, zdaniem skarżącej, nie doszło do zakłócenia konkurencji, ponieważ nie można wykazać, iż PPA wywarły wpływ na konkurencję.

Zakładając, że Sąd Pierwszej Instancji uzna jednak, iż spełnione są przesłanki pomocy państwa, skarżąca twierdzi, że świadczona przez nią usługa ma charakter usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, w związku z czym PPA zawarte przez skarżącą nie stanowią pomocy państwa niezgodnej ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie żądania ewentualnego zawartego w skardze, zmierzającego do zwolnienia skarżącej z obowiązku zwrotu pomocy skarżąca powołuje się na zasady proporcjonalności, ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa, jak również na prawo do obrony.

Skarga wniesiona w dniu 21 sierpnia 2008 r. — Spira przeciwko Komisji

(Sprawa T-354/08)

(2008/C 285/86)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Diamanhandel A. Spira BVBA (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciele: J. Bourgeois, Y. Van Gerven, F. Louis, A. Vallery, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2008 r. wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 773/2004 w sprawie COMP/38.826/B-2-Spira/de Beers/DTC Supplier of Choice;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca kwestionuje decyzję Komisji (2008) D/203546 z dnia 5 czerwca 2008 r., w której Komisja uznała, że zmiana stanu faktycznego spowodowana stwierdzeniem nieważności decyzji w sprawie zobowiązań⁽¹⁾ przez Sąd Pierwszej Instancji nie stanowiła rozstrzygającej okoliczności zmuszającej Komisję do zmiany jej decyzji (2007) D/200338 z dnia 26 stycznia 2007 r., na mocy której Komisja oddaliła, z uwagi na brak interesu wspólnotowego, skargę wniesioną przez skarżącą, dotyczącą naruszenia art. 81 i 82 WE związanego z systemem „Supplier of Choice” (zwanym dalej „SoC”), stosowanym przez grupę De Beers w zakresie dystrybucji surowca diamentowego („decyzja o oddaleniu”⁽²⁾) (Sprawa COMP/38.826/B-2-Spira/De Beers/DTC Supplier of Choice).

Skarżąca podnosi trzy zarzuty na poparcie swojej skargi.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zbadała w sposób staranny i bezstronny antykonkurencyjnych praktyk, o których skarżąca zawiadomiła Komisję w swojej skardze.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja, ponownie badając kwestię ograniczania dostępu, nie mogła uznać w obliczu poważnej szkody wynikającej z ograniczania dostępu spowodowanego przez system SoC, iż z uwagi na brak interesu wspólnotowego nie można było nadać skardze dalszego biegu. Skarżąca utrzymuje, że należało uznać, iż ograniczanie dostępu jest objęte interesem wspólnotowym, jako że ma ono wpływ na dostępność surowca diamentowego na obszarze Unii Europejskiej, a nawet na całym świecie. Skarżąca uważa, że system dystrybucji SoC jest antykonkurencyjnym i selektywnym systemem, który ogranicza konkurencję między markami.

Po trzecie, posiłkowo, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo i nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia oceny skutków ograniczania dostępu, ponieważ:

- nie określiła wprawdzie struktury rozpatrywanego rynku, znaczenia danego przedsiębiorstwa na rynku oraz pozycji konkurentów na rynku;
- nie zbadała wszystkich ewentualnych ograniczeń lub monopolistycznych działań dostawcy, którego selektywny system dystrybucji był przedmiotem badania.